

Man gik altsaa til:

Forespørgsel til Ministeren for Handel, Industri og Søfart og Ministeren for offentlige Arbejder af Westermann angaaende, hvad der er foretaget og vil blive foretaget for at overvinde denne Vinters Trafikvanskeligheder.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 2904).

Forespørgeren (Westermann): Naar jeg den 2. Februar dette Aar anmeldte en Forespørgsel til den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart og til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, skyldtes det de Trafikvanskeligheder, der netop i de Dage forelaa i de danske Farvande, specielt ved Storebæltsoverfarten, og som overalt gav Anledning til alvorlige, og som det ogsaa synes berettigede Klager. Efter de Oplysninger, der gennem Dagspressen forelaa for Offentligheden, kunde man kun faa det Indtryk, at der i Ismeldings- og Isbrydningstjenesten var disponeret ukyndigt og derfor alt for sent, og at en væsentlig Del af de Ulemper, der paaførtes Trafikken i vore Farvande, kunde have været undgaaet, om man i rette Tid havde udrustet og klargjort vore Isbrydere, saaledes at de med kort Varsel kunde være kommet til Assistance, hvor Forholdene gjorde en saadan Assistance paakrævet.

Naar Klagerne over Mangler ved Isbrydningstjenesten nutildags tager en saa meget skarpere Karakter end for en Snes Aar siden, skyldes dette i særlig Grad, at de økonomiske Byrder ved Isbrydningstjenesten for en væsentlig Del er paalagt Erhvervene, dels ved den Isafgift, som i Forbindelse med Anskaffelsen af Isbryderen „Isbjørn“ ved Lov af 13. Juni 1922 blev paalagt Skibe over en vis Størrelse, som anløb danske Havne fra 15. December til 31. Marts, og dels ved den Isafgift, som ved Tillægslov til denne Lov af 18. April 1925 paalagdes visse Provinshavne til Anskaffelse og Drift af Isbryderen „Lillebjørn“.

Spørgsmaalet om Opretholdelse af Forbindelsen mellem Landsdelene over Store Bælt har altid været af overordentlig stor Betydning og er ikke mindst gennem den Politik, der fra de danske Statsbaner i den senere Række Aar er ført, blevet yderligere betydningsfuld, fordi Lillebæltbroen, hurtigere Togforbindelser og meget andet har trukket større Dele saavel af Person- som Godstrafikken til Forbindelseslinien over Store Bælt. Dette Forhold burde naturlig-

vis paalægge Statsbanerne øget Forpligtelse til at tage saadanne Forholdsregler, som forhindrer en Afbrydelse af Forbindelsen over Store Bælt.

Siden det ærede Medlem Hr. Holger Larsen i dette høje Ting rejste sin fuldt berettigede Kritik af de Overfartsvanskeligheder i Store Bælt, som dengang nærmede sig en Katastrofe, har Statsbanerne kun i ringe Grad taget Forholdsregler til at undgaa en Gentagelse; de har nemlig kun foretaget Ombygning af Isbryderfærgeren „Jylland“ og faaet Kontrakt i Stand med Handelsministeriet vedrørende „Storebjørn“s eventuelle Assistance efter særlig Regning.

Allerede Fredag den 29. Januar i Aar var Situationen i Store Bælt en saadan, at Statsbanerne ikke kunde undgaa at forudse, at der vilde komme betydelige Vanskeligheder. Ikke desto mindre blev denne Isbryder „Storebjørn“, som er anskaffet af Handelsministeriet med særligt Henblik paa at sikre Overfarten over Store Bælt, ikke tilkaldt før om Eftermiddagen, Mandag den 1. Februar. Paa dette Tidspunkt havde de fleste af de østjyske Havne og i øvrigt ogsaa mange andre Havne allerede været isspærret i flere Dage, men paa Trods heraf udsendtes „Isbjørn“, der drives for Skibsfartens tidligere nævnte Isafgift, først den 2. Februar om Eftermiddagen fra København. Forholdene saa alt andet end lyse ud, da jeg den 2. Februar anmeldte min Forespørgsel her i Tinget, men Vejrguderne var gunstigt stemt og hjalp de følgende Dage, hvor Isbryderen grundet paa navigatoriske Forhold, Grundstødning, Taage og andet blev forhindret i at yde den Hjælp, der var saa paakrævet.

Min Forespørgsel har derfor heller ikke alene været rettet mod de dengang foreliggende Forhold, men stiller ogsaa Spørgsmaalet, hvordan Gentagelse af de Forhold, som med Rette har kunnet paaklages, fremtidig kan undgaaes. Afbrydelse af Forbindelsen over Store Bælt og danske Havnes Spærring af Is medfører meget betydelige økonomiske Tab, stort Indgreb i Erhvervslivet og kan i vældigt Omfang komme til at medvirke til Forøgelse af Arbejdsløsheden. Hjembringelse af Raastoffer til Industrien og Landbrugseksportens uhindrede Fortsættelse er af saa vital Betydning for Landet, at Rigsdagen med Rette beskæftiger sig med dette Spørgsmaal. Jeg har derfor ment det rigtigt, at de højtærede Ministre over for Rigsdagen fik Anledning til at redegøre for de paaklagede Forhold, og hvis Klagerne skulde vise sig uberettigede, da at afvise disse; men i det Tilfælde, at Klagerne skulde